

## Villkoren för ett gott nytt år

Åter ett år förlupet! Ja, tiden ilar, växlar, förgår, försvinner - änden närmar sig, kommer, inbryter - och man behjärtar det, och man förgäter det, det ena ofta med lika mycken nytta och kraft som det andra. O, att vi vore visa och kunde besinna, *huru* vi behjärta det, *vad* vi hämta därav! Det finns många, som vid årsskiftet behjärta tidens flykt, men utan att lära det, som skulle läras. Säkra, lättsinniga, obetänksamma under det förflutna året, bliva de likadana i det nya. Främmande för Gud, bundna i synder, otrogna, mörka, kvalda under det förflutna, bliva de likadana allt framgent. Sist och oförmodat sjukna de, blekna de, yra de, dö de - och de hade ej kommit till fristaden, voro ej under Kristi vingar, voro vakna och blotta, och så foro de av med sina synder och med sin dom in i evigheten. - »Ja, så går det», säger du, suckande - men *du* - käre, just *du*! - huru har då du det *nu*? just *nu*? Kanske är du icke ens bekväm att en enda stund tänka på dig själv! Var är du, huru har du det just nu! Har du frid med Gud! Har du förvisning om hans nåd! Är du ett Guds barn och har dina synders förlåtelse - icke i drömmen och inbillningen, utan på en grund, som består i döden och i domen! Vad! Är du okunnig härom, vet du det ej! - och lever ändå obekymrad och sorglös! O, så är redan det icke ett gott tecken, det är icke väl med dig. Om du förstår tyda alla tidens tecken, om du förstår hela Uppenbarelseboken, men är främmande för Gud och din egen själ, så är det dig till intet nyttigt. Summan av allt blir detta: *Ingenting är viktigt, mer än att ha Guds nåd, att vara Guds barn och veta, att man så har och är.*

Det är icke värt att skrymta och ljuga i så viktiga saker, icke värt att dölja sanna förhållandet eller sätta nya klutar på gammalt kläde, utan: är du en omvänd själ, är du ett Guds barn, så är du i alla händelser och i alla tidsskiften lycklig, är du det åter icke, så är det ej värt att tala om lycka och ett gott nytt år, du är i alla fall olycklig, och allt det goda, du åtnjuter i tiden, är blott den »*rusdryck, man giver åt en livdömd*» (Ordspr. 31: 6), ty du »*är redan dömd*» (Joh. 3:18), och detta enda innefattar allt vad som kan kallas olycka.

O, här är ingenting medelmåttigt; den, som är lycklig, är övermåttan lycklig, och är du det icke, icke omvänd, icke Guds barn, så är du övermåttan olycklig - »skild ifrån Frälsaren, utan delaktighet i hans förtjänst, utan nytta av hans död; du är Faderns nåds föraktare, Jesu blods förtrampare, den helige Andes motståndare; ett Guds sorgebarn, en styggelse för himmelen, en vämjelse för änglarna, en träl under satan och dina obändiga lustar, en boning för orena andar, en fågnad för avgrunden; solen borde icke lysa dig, de skapade tingen icke tjäna dig, jorden icke bära dig; luften liksom suckar vid varje ditt andedrag, att den skall befordra ditt gudlösa liv; om du vore den rikaste, är du den fattigaste; om du är den visaste, är du den galnaste; om du är den vackraste, är du den fulaste; om du är den mäktigaste, är du den uslaste; ja, om du är allt för världen, är du för Gud intet».

Därför: *Ingenting är viktigt, mer än att vara i Guds nåd.* Är du blott i Guds nåd, så är du ock lika övermåttan lycklig, som de otrogna äro olyckliga. Om det en gång vore oss givet att förnimma, vilken lycka och salighet det är att vara i Guds nåd, så skulle vi visserligen, såsom *Luther* påstår, av alltför stor glädje dö och fara hädan; ty betänk, vad Guds ord vittnar om de troende, om vad de äro och hava. Har du syndernas förlåtelse, så har du liv och salighet; du är en *Jesu brud*, renad i hans blod, prydd med hans rättfärdighet, delaktig i all hans förtjänst, delaktig i riket och alla dess stora skatter; du är *Gud barn, Kristi broder och medarvinge*, den *helige Andes tempel*, himmelens glädje, änglarnas fågnad, de trognas medlem; hela naturen fröjdar sig över dig och tjänar dig med glädje, dig, som är dess Herres ögonsten. Du är den rikaste, om du ock för världen är den fattigaste, ty allt vad Frälsaren äger är ditt; du är den högste, om du ock för världen är den ringaste, ty du är *en ande med Gud* (1 Kor. 6:17), *delaktig av Guds natur* (2 Petr. 1: 4); du är den vackraste, om du ock utvärtet vore den fulaste, ty för Guds öga är du i *allo skön, och på dig är ingen fläck* (Höga V. 4: 7); du är den visaste, om du ock av världen hålles för en dåre, ty »*du har utkorat den goda delen*» (Luk. 10: 42).

Må nu tiden vara ond, mörk, ohygglig, för mig är den god, ljus och salig, då jag har en nådig Gud, ett renat, frigjort och glatt samvete, då jag sitter under hans skugga, som jag älskar. Komme vilka stormar som helst, komme vilka vilddjur av avgrunden, vilka ve som komma kunna - *till den, som sitter under den Högstes beskärm och vilar under den Allsmäktiges skugga*, säger Herren: *Om ock tusen falla vid din sida, ja, tio tusen vid din högra sida, skall det dock icke drabba dig* (Ps. 91). Ack ja: ingenting är viktigt, mer än vara i Guds nåd. Huru bedräglig är icke tiden och världen! Huru obeständigt och förgängligt är icke allting under solen! Huru trött och ängslig varder man icke ofta av allt det onda, som rör sig inom och omkring oss! Vad hade vi, om vi icke finge krypa in under Kristi rättfärdighet, ja, in i Skriftens vittnesbörd och i den salighet, vi där hava? Men där befinna vi oss ock såsom kycklingarna under den hulda och varma hönans vingar i stormigt väder; där kvittra vi dock vårt glada: *Huru? dyrbar är icke din nåd, o Gud, att människors barn få taga sin tillflykt under dina vingars skugga! – I frid vill jag lägga mig ned, och i frid skall jag somna in, ty du, Herre, låter mig bo avskild och i trygghet* (Ps. 36: 8; 4: 9).

Det andra villkoret för en lycklig framtid, vilket ock är villkoret för att både varda och förbliva Guds barn, är att i tidens mörker och förbistring, hava ett visst och otryggligt rättesnöre. Hela världen är en enda stor babelsförbistring, full med olika meningar, tankar, domar och läror om Gud, om evigheten, om det, som tjänar till liv och gudaktighet; tusende tänka och tänka, tala och tala, den ene så, den andre annorlunda. Så är ock var och en för sig oense med sig själv, vacklar och växlar, så att den ena stunden tycker jag, ser jag, känner jag det, den andra stunden något motsatt. Vad är då visst, vad är då betryggande för själen, för evigheten? Korteligen: *På jorden finns ingenting visst och pålitligt, mer än det, som Gud själv har uppenbarat och givit oss - i ordet och sakramenten.*

Högtlovad och välsignad vare Gud i evighet för sitt heliga ord! Vad hade vi haft, varvid skulle vi hava tryggt oss, varpå skulle vi hava kunnat lita och så tryggt lita, att vi för själen och evigheten kunnat försaka, lida och arbeta, om icke Gud hade talat till människorna och själv av himmelen uppenbarat oss sin vilja och råd om vår salighet! Men nu har Gud talat, nu veta vi, vad han har beslutit om oss. *Sedan Gud fordom många gånger och på många sätt talat till fäderna genom profeterna, har han i dessa yttersta dagar talat till oss genom sin Son* (Ebr. 1:1). Och fordom stadfäste han sitt tal med många tecken och under; i dessa dagar stadfäster han det med profetiornas fullbordan - såsom på *judarna* och deras förskingring, på hedningarna och deras församlande.

Ja, han stadfäster det i alla troendes hjärtan genom Anden och kraften av sitt ord. Gud har talat. O, då vill jag ej veta mer, än vad *han* har sagt; då vill jag icke hava någon större skatt på jorden, än hans ord; inom detta fasta slott vilja vi hava skygd och ro i stormiga tider; på detta fasta, eviga, oföränderliga ord vilja vi stå, då tiderna växla och skifta. I tron skola vi icke följa med tiden, utan fasta och stilla förbliva vid det gamla, det eviga. *»Himmelen och jorden skola förgås, men mina ord skola icke förgås»*, säger Herren. O, huru trygg och viss är icke den, som blott tror, vad Gud själv har sagt! Huru trygg talar icke den, som blott säger efter, vad Gud har sagt förut! Det *Gud* har sagt och vid sitt eviga väsende bekräftat, det kan väl icke vara ovisst, vackla och skifta? Se, att nu oföränderligen förbliva inom detta eviga ordets fasta slott, det är ett viktigt villkor för en lycklig framtid.

Härtill kommer även, att samma gudomliga och himmelska ord också är *det enda, varigenom något gudomligt och himmelskt kan verkas i våra hjärtan*. Det finns här och där välmenande själar, som ock till någon del äro väckta, vilka gärna önskade bliva rätta kristna, bliva av nåden rätteligen genomträngda och omskapade, och vilka därför arbeta med hjärtat och söka böja det till det, som tillhör frälsningens väg, till ånger och tro, till kärlek m.m., men komma ingen väg härmed, utan stå tid efter annan på samma punkt; omsider vid närmare undersökning, så upptäckes, att de ej begagna det gudomliga medlet, ordet, utan blott arbeta själva - själv arbetar med sig själv - kött och blod arbetar med kött och blod - och där kunde ju frukten ej bliva annat, än kött och blod; ty *»det, som är fött av köttet, är kött»*, säger Herren. Nej, på det sättet blir ingenting gudomligt i

något människohjärta, det är rent av omöjligt, utan därtill fordras »Guds säde», ett oförgängligt säde, som är Guds levande ord; blott därigenom födes och därigenom underhålles det gudomliga livet i människan. Låtom oss aldrig förgäta detta.

Slutligen ännu en fråga: jag finner, att det även ibland dem, som bruka Guds ord, bruka enahanda gudomliga nådemedel, råder så många olika meningar, sinnesarter och vägar; men vägen till livet måste dock vara *blott en*; huru skall jag veta, vilken som är denna enda rätta! Jag märker, att ordet är en stor och vid Guds örtagård, där varje sökande finner något efter sin smak utan att ändå finna livets enda väg. Guds ord är väl i sig självt klart, och livets väg tydligt utstakad; men Gud har dock ställt det så, att icke vem som helst, blott han har Guds ord, skall kunna finna livets väg, utan att var och en måste böja sig för Gud och bedja om nyckeln, om hemlighetens uppenbarelse, om Andens ledning, därest han någonsin skall kunna finna den vägen.

Men detta gör icke alla. Härav kom det sig, att jag hörde även bland dem, som älska ordet, så många olika arter, och vägar; de höllo ofta enahanda *kyrkobekännelse*, men jag märkte, att de dock i *hjärtat* hade olika vägar, i det att den ene mest drev, yrkade, omtalade och berömde detta, en annan något annat, såsom ledande till saligheten, såsom viktigt, nödvändigt. Jag tänkte på Herrens ord: »*Varav hjärtat är fullt, därav talar munnen*, och då förstod jag, att det var fråga om *hjärtats skatt, väg, liv*, att det var i hjärtat olika meningar om vad som vore *huvudsaken*, vore *vägen* och *livet*, vore *för Gud gällande*. Så hade den ene sin skatt, tröst, huvudsak och livsgrund i *sin redlighet*; den andre yrkade på *kärlek*; den tredje på *bön*; den fjärde på *tron* (tron i sig själv); den femte på *Kristus*; den sjätte på *goda gärningar*; den sjunde på *god vilja* o.s.v.

Av allt detta blev jag villrådig och ängslig; jag vågade icke tro mig själv och icke tro någon annan; jag gick så oviss en lång tid, men ropade till Herren: *Visa mig din väg, att jag må vandra i din sanning*; säg mig, vad som är *huvudsaken*, vad som *gäller inför dig*! Då har jag nyckeln, då förstår jag ock det övriga i ditt ord. Och se Herren hörde min bön - se, en gång blev himmelen upplåten för mig, och jag fick genom en öppen dörr se dit in, samt höra några toner av de sånger, som inför Guds tron sjöngos av de saligt fullkomnade rättfärdigas själar; - ännu mer: jag fick höra själva orden av den sången, fick läsa den skriven med gyllene bokstäver. Detta hände mig i Uppenbarelsesbokens 5:e kapitel.

Och vad såg jag i himmelen genom den öppna dörren? »*Jag såg ett Lamm stående, liksom slaktat*» (v. 6). Och vad hörde jag! Huru lydde sången, som där sjöngs! Så lydde sången: »*Du har blivit slaktad och har köpt oss åt Gud med ditt blod utur alla stammar och tungomål och folk och folkslag*»; - så sjöngs det utan återvändo inför Lammets tron - och när jag det hörde, se, från den stunden visste jag, vad som var störst, visste jag, vad som är huvudsaken, visste jag, vad som gäller inför Gud; ifrån den stunden förstod jag sammanhanget mellan bättring, tro och helgelse, förstod jag varderas rätta betydelse, plats och värde.

Ja, från den stunden visste jag, vilka själar, som utgjorde den rätta församlingen på jorden, vilka som gingo på den rätta vägen till livet, nämligen de, hos vilka man hörde den sången, som sjöngs i himmelen, d. ä. de, som ej blott med ord och sånger, utan i hjärta och sanning höllo för störst, vad i himmelen hölls störst; de som hade fått sin tröst, sin skatt, sitt liv uti detta enda och *därför* mest tänkte, talade, skrevo, sjöngo om detta, som de saliga i himmelen höllo för störst, omtalade och besjöngo.

Att denna sång, eller det slaktade Lammets dyrkan såsom all vår rättfärdighet, tröst och salighet, är att anse såsom kännetecknet på den rätta församlingen, den enda rätta vägen av alla vägar, det kunde jag ännu tydligare märka av det 14:e kap. av samma bok; ty där ser jag Lammet stå på Sions berg, omgivet runt omkring av hela den tecknade skaran, som även där sjunger den nu nämnda »nya sången», och då anmärktes uttryckligt: *Och ingen annan kunde lära sig den sången än de ett hundra fyratiofyratusen*», d. ä. »de tecknade» (se kap. 7). Den sången var alltså den rätta församlingens utmärkande tecken.

Detsamma finna vi ytterligare i det 7:e kap. Där ser du den »stora skaran, som ingen kunde räkna, stående inför tronen och inför Lammet, klädda i vita, fotsida kläder, med palmer i sina händer». Då framträder »en av de äldste», för att för hela världen betyga och påpeka, vad som i tiden hade varit den saliga skarans gemensamma och utmärkande kännetecken, vilken väg den hade gått, huru den hade kommit hit. »*Vilka äro dessa*» - säger han - »*som äro klädda i de vita, fotsida kläderna, och varifrån hava de kommit? Och jag (Johannes) sade till honom: Herre, du vet det? Och han sade till mig: Dessa äro de, som komma ur den stora bedrövelsen; och de hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Därför äro de inför Guds tron*» (v. 9-15)

*Summa:* Ingenting är viktigt, mer än att vara *Guds barn*; på jorden är ingenting visst, mer än *Guds ord*; för Gud gäller ingenting annat än *Guds Lamm*; all enskild frid och all allmän välfärd beror blott därpå, att *Kristus* och hans *heliga skrift* få bliva ensamma gällande och rådande. Detta hava vi nu i förståndet; o, att vi ock alla måtte hava det *i hjärtat - i erfarenhet och övning!* Då blir vår framtid lycklig, då äro vi Herrens välsignade i tid och evighet - vilket Gud Fader, som har både oss och framtiden uti sin hand, för sin älskade Sons förtjänst skull, nådeligen förläne oss alla, genom sin Andes kraft! Amen.

– C-O Rosenius 1846

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

[www.pietisten.com](http://www.pietisten.com)